

תצהיר

אני הח"מ, עידו מטיס, נושא ת.ז. 32400681 לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. הנני עושה תצהירי זה כתצהיר עדות ראשית במסגרת הליך ת"א 71268-01-25 בבית משפט השלום בקריות.

2. אני עידו, יליד 6.6.1975 נשוי ואב לארבעה, עד למועד התאונה כפי שאספר להלן עבדתי בתפקידי ניהול בכירים בחברות בתחום ההיטק/בטחוניות. שימשתי כמנכ"ל חברת הייטק בתחום התחבורה וערב התאונה שימשתי בתפקיד בכיר בחברה המפתחת טכנולוגיה לסקטור הבטחוני.

3. בערב כיפור, בתאריך 24.09.2023 יצאתי עם בני הקטן, טל, אז כבן 5, הושבתי אותו על הכיסא המיועד לילדים ויצאנו לרכיבה מקיבוץ משמרות, בו אנו מתגוררים, לפרדס חנה. כבכל כיפור, בערב כיפור אנו יוצאים לרכיבת אופניים, חווים את ההווי. ברחוב דרך הבנים עברו שני רכבים על הכביש, ועלינו לרכב על המדרכה. לפתע, עלינו על קטע שהיה ממש קטע לא מרוצף, בור, איבדתי שליטה על האופניים, נפלתי, נחבטתי ברצפה ונחבלתי בגופי ובגב תחתון, הרגשתי מכה חזקה, הילד בכה מאוד אבל היה שמור בכיסא וזה היה מזל גדול.

רצ"ב תמונות המפגע ופנייה למועצה, מסומנים "1-2" בתיק המוצגים

4. הייתי כאוב, מאוד כאוב, אבל ניסיתי להיות כמה שיותר מוכוון מטרה, להרגיע ולהצליח להגיע הביתה. לא רציתי גם להלחיץ את אשתי והמשפחה והיה כיפור אז הורדתי מהשולחן את האופציה להזמין מד"א ולהתפנות למיון. התקשרתי לחבר, רז, שידעתי שהוא באזור שיבוא לחלץ אותנו.

5. הוא הגיע ולקח אותנו בחזרה הביתה למשמרות. אני ישבתי על ארבע במושב האחורי באוטו כולי כאוב אבל נשכתי שפתיים בחוזקה והחזקתי את הילד, לא רציתי שיבהל ויהיה בטרומה, למזלי הוא יצא ללא פגע בזכות הכיסא וההגנה.

6. את כל כיפור העברתי בניסיון למצוא תנוחה שפחות כואבת והשתמשתי במשככי כאבים שהיו בבית. אשתי הציעה ללכת לבית מרקחת תורן ולא רציתי שתהיה מוטרדת אז ניסיתי כמה שפחות להתלונן ולסבול בשקט.

7. הכאבים לא פחתו אלא החמירו, סבלתי ממש ופניתי לחדר מיון ב"הלל יפה" בחדרה. שם עשו לי בדיקות וצילומים, אחרי הצילומים הסבירו לי שיש לי שבר חוליה בגב, בחוליה שנקראת L1, נתנו לי הנחיות למנוחה ואמרו שבמקרים חריגים אפילו צריך ניתוח. אמרו לי שזה כואב והנחו אותי להימנע מביצוע פעילות ותנועה ושאני חייב לשהות במנוחה שחלילה לא יגרם נזק גדול יותר. הסבירו לי על הצורך ללבוש מקבע, בבית החולים הבנתי שזו לא סתם חבלה ושבפני תקופת החלמה.

8. שוחררתי מבית החולים עם הנחיה לנטילת משככי כאבים, מנוחה ממושכת וקיבוע של עמוד השדרה בעזרת חגורת גב (מחוך ג'ואט), הקיבוע זה כמו ללכת כל הזמן עם שכפץ צמוד ולוחץ, היה לי קשה להתנהל עם זה, הפכתי למוגבל ממש, גם מצד הכאב וגם מצד המחוך.

9. פשוט הייתי בבית וסבלתי, לא הצלחתי לישון שינה רצופה, הייתי מתעורר עם כאבים, מצליח לחזור לישון רק עם משככים, לאחר 3 שבועות הגעתי למרפאה של מנתח מומחה שקיבלתי עליו המלצה עליו, הוא הנחה אותי להמשיך בירור, בינתיים המשך טיפול שמרני, צילומים למעקב ומנוחה, לשמחתי הוא אמר לי שכנראה לא יהיה צורך בניתוח ושאוכל לחזור לתפקד בעתיד. זה הרגיע אותי. חששתי כבר שהכאב שממנו סבלתי לא יחלוף, זה כאב משתק שממש לא מאפשר לתפקד והוקל לי כשהבנתי שזה עתיד להשתפר עם הזמן והטיפול.

10. עשיתי מאמצים רבים לשפר את מצבי, בתקווה שהכאב יחלוף, התמדתי בטיפול פיזיותרפיה ורפואה משלימה, גם דרך קופת חולים וגם במסגרות פרטיות שהיו כרוכות בתשלום לא מבוטל, יש לנו חבריה נפלאים בקיבוץ ביניהם מטפלים שנכונים היו לעזור ולסייע גם בשעות לילה ובלי צורך בנסיעה, זו ממש הייתה הצלה.. במקביל נעזרתי בטיפול התרופתי לשיכוך כאב.

רצ"ב תעודות רפואיות וחוות דעת מסומנים "3" בתיק המוצגים.

11. התאונה אירעה בזמן שהייתי בשיא הקריירה שלי הייתי אדם עובד, פעיל, והעיקר מבחינתי, מפרנס בכבוד את המשפחה, קריירה מקצועית כמנהל ומנכ"ל. אחרי התאונה הייתי מושבת, הורו לי מפורשות לשהות במנוחה ולהימנע מביצוע פעילות. הכאבים היו כה משמעותיים שגם אילו לא היו אומרים זאת מפורשות לא באמת יכולתי לעשות משהו.

רצ"ב תלושי שכר ודו"ח רציפות ביטוח מסומנים "4" בתיק המוצגים.

12. הייתי בחופשות מחלה ממושכות כפי שהורו לי הרופאים, כבר לאחר שנבדקתי בהלל יפה עדכנתי את העבודה במצבי והיה ברור שאצטרך להיעדר מהעבודה. בנסיבות לא יכולתי להמשיך לעבוד שם הוא באחת החברות בקבוצה, לפני שאחזור לתפקוד לא היה להם מה להציע לי, זה היה מאוד מצער ומתסכל, מתפקידי ניהול בכירים ששכרם

בצידם מצאתי עצמי כאוב וסימן שאלה מרחף מעל תפקודי הפיזי ועתידנו הכלכלי החדש.

13. בינתיים כמובן אנחנו במלחמה ואני שיכולתי לתרום ולהתברג בעבודה בטחונית מוצא עצמי מוגבל ונסעד בבית. קיבלתי הצעות מחברות בתחומים שלנו, ממנהלים וקולגות שהכירו אותי, עשיתי כמה פגישות ZOOM אבל מאז התאונה הייתי אותו עידו/מנהל, ניסיתי ממש לעשות את המיטב ולהתברג בעבודה, לא הצלחתי לשבת ברצף, היה לי כואב וקשה להתרכז ולבצע את מה שנדרש ממני, בטח מה שמצופה בתפקידי ניהול. כעובד פשוט אתה פשוט יכול לקחת יום חופש או יום מחלה, בתפקידים בהם הייתי ואליהם התרגלתי הן מקצועית והן כלכלית מדובר באחריות שלא יכולתי לעמוד בה במצבי.

14. המצב הבטחוני והחשש לא נתנו לי מנוח, לא יכולתי שלא לעשות כלום בהינתן מה שקרא, אולם, אני לא יכול לתרום כלום במילואים, אפילו לא כאיש מטה עם הכאבים והקושי במצבי מאז התאונה. לשמחתי הרבה התאפשר לי לקחת חלק במעגל הבטחון בקיבוץ, רחוק מאוד מאיך שהייתי רוצה לתרום אבל לפחות יכולתי לתרום במשהו, לשאת בנטל.

15. אחרי כמעט שנה בה הייתי בבית, חילחלה ההבנה שאני לא הולך לחזור להיות מה שהייתי לפני התאונה, גם המצב הכלכלי והיעדר הכנסות כפי שהיו לפני התאונה תרמו לכך, הצלחתי למצוא עבודה שאוכל לעשות במצבי, שוב, אלמלא הקהילה שלנו גם לעבודה זו לא הייתי מצליח להתקבל במצבי. באוגוסט 24 התחלתי לעבוד בתפקיד ניהולי באיגוד ערים חיפה במקביל לעבודה בוועד מקומי של הקיבוץ בו אני מתגורר, אמנם זה לא עבודה כמו שעשיתי לפני כן אבל לא הייתה לי הרבה ברירה, אני צריך לפרנס.

16. באיגוד ערים הייתי מנהל פרויקט בתחום פינוי פסולת והתייעלות – הפרויקט לא צלח ומשלא היה תפקיד אחר מתאים נאלצתי להתפטר.

17. לשמחתי הרבה ולמזלי הוצע לי לשמש כמנהל הקיבוץ. לפני התאונה לא הייתי מביא זאת בחשבון אבל אחרי כל מה שעבר עלי ועל כולנו בתקופה האחרונה ובשים לב לנסיון שלי לשוב למעגל העבודה הן בוועד והן באיגוד ערים החלטתי להיענות לכך בחיוב ולהצליח לכלכל את משפחתי ואותי בכבוד חרף הקושי.

רצ"ב תלושי שכר, מסומנים "5" בתיק המוצגים.

18. לא האמנתי כמה שהתאונה הזאת תשפיע עלי גם בחלוף זמן כה רב, פעולות שבעבר היו לי טריוויאליות הפכו למורכבות ולכאלה שמסבות לי כאב, אני עדיין מתמודד עם כאבים בגב התחתון, התכופות ושינוי תנוחה קשים לי ומסבים לי כאב, חילופי מזג

אוויר הפכו להיות מאיימים וכרוכים בכאב, אני מתקשה בישיבה ממושכת, בשכיבה בתנוחות מסוימות, בכיפוף, כריעה, בהרמה, חלוקת העבודה בבית ובחיים השתנתה.

19. מרגיש לי שכמו הילדים הללו שסובלים מקשב וריכוז ופעם היו אומרים שיש להם "קוצים בישבן" אז לי יש סכינים בגב התחתון, ככה זה מרגיש לי ומסתבר שזה גם ניכר כלפי חוץ, אנשים שואלים אם אני קשב וריכוז לא מאובחן. הייתי יושב בטיסות

20. טרנס-אטלנטיות, יושב בישיבות רבות משתתפים בדרגים מכובדים יותר או פחות ומנהל אותן בחלק מהמקרים שעות על גבי שעות. לא הייתי כזה.

21. אני אדם שכל חייו עסק בספורט, לוחם במילואים, נאלצתי לשנות את אורח חיי ולהתאימו לחיים החדשים, לזמנים בהם אני כאוב, לתנועות מסוימות שאני לא מצליח לעשות, דבר שהשפיע על בריאות גופי ויותר מכך על בריאות נפשי.

22. אני ממשיך לעשות תרגילים לשיפור וחיזוק בהמלצת הרופאים והמטפלים שטיפלו בי.

23. גם בבית, מטלות הבית התחלקו אחרת, נקיונות וסידורים, הרכבה, תיקון, דברים שהייתי עושה ואפילו נהנה מהם הפכו למאתגרים במצבי.

24. זה מאוד מתסכל וכן, גם קשה, היום אני אומר את זה יותר בנחרצות ובלי אגו, מאדם עצמאי "הנדימן" שבחיים לא היה חושב להזמין חשמלאי או אינסטלטור נהייתי כזה שמתקשה לעיתים אפילו בקניות בסופר והרמת שישית מים. זה פשוט יגבה ממני מחיר מיידי או בתשלומים עם ריבית בלילה ובימים למחרת. אני נעזר בחברים, משפחה ובעלי מקצוע בתשלום, יש לי חברים חדשים בדמות משככי כאבים שתמיד יהיו איתי לצד המיטה באוטו ובמגירה במטבח.

25. אני עדיין מתרגל ולומד את עידו "החדש" זה שאחרי התאונה. מקווה שאצליח לשמור על מה שהשגתי ושחלילה לא תהיה פגיעה נוספת.

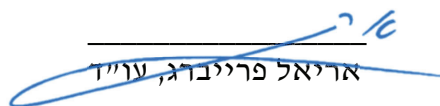
הנני מצהיר כי זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

עידו מטיס

אישור

הנני מאשר כי ביום 12.8.26 הופיע בפני, עו"ד אריאל פרייברג, במשרדי ברחוב אבא הלל 7, ברמת גן, מר עידו מטיס, המוכר לי אישית, ולאחר שהוזהר כי עליו להצהיר את האמת

וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו וחתם עליה.

אריאל פרייברג, עו"ד